

РЕШЕНИЕ

№ 4267

гр. София, 29.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 21.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12925** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

[фирма] обжалва мълчалив отказ на директора на ТД-Югозападна да се произнесе по заявление за връщане на два броя задържани камиони, получено на 25.09.2019г. с искане те да бъдат предадени на дружеството.

Жалбоподателят в подробни съображения в жалбата и писмени бележки по делото поддържа, че [фирма] като собственик на камионите има право да му бъдат върнати, тъй като е отпаднало задължение за заплащане на таксата, а освен това същата се дължи при извършена услуга, а такава не е извършена.

Незаконосъобразен според дружеството се явява мълчаливият отказ на компетентния административен орган за връщане на камионите. Включително и в съдебното производство административният орган продължава да отказва освобождаването на камионите и съпровождащите ги документи, като последното незаконосъобразно действие е прехвърлянето на отговорността върху ИА „Автомобилна администрация“. Дори и хипотетично да се приемело, че преписката е постъпила в ИА „Автомобилна администрация“, следва да се има предвид, че и сроковете за предприемане на каквито и да било административнонаказателни мерки отдавна е изтекъл. От това следвало, че за задържането на камионите и придружаващата документация липсва каквото и да било правно основание. Искане съдът да уважи жалбата и да му присъди направените по делото разноски по представен списък.

Ответникът иска съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че не е налице мълчалив отказ по смисъла на чл.58 от АПК. От събраните

доказателства по делото не се установява задържане от митническите органи на процесните влекачи. Директорът на ТД Югозападна не е разполагал с правомощия да се произнесе по искането за връщането на двата влекача, тъй като по отношение на същите не е било установено задържане. Намира, че не са налице нормативно установени задължения за издаване на административен акт. Подробни съображения излага и в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение по списък, възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Съдът достигна до следните фактически установявания и правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена е от лице с правен интерес, в срока за обжалване на непроизнасяне по заявление за издаване на акт, който мълчалив отказ подлежи на обжалване.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Установява се, че на 15.03.2019г. на ГКПП К., трасе „изход“ в посока България-РГърция са пристигнали за излизане от страната влекач марка „И.“ с транзитен номер ДКН 175М424, управляван от либийския гражданин А. С. и влекач марка „Рено“ с транзитен номер ДКН 175М423, управляван от български гражданин Т. Д. Т.. По отношение на двата влекача при регистрацията в модул ПТРР са представени комплект документи, от които е видно, че влекачите са собственост на либийски гражданин А. Е. С. И. А. Е., въз основа на договор за покупко продажба от 08.03.2019г. от [фирма]. След продажбата на влекачите са били издадени транзитни номера — за напускане на страната и са декларирани за износ преди МБ С. — И.. Стоките са предназначени да бъдат изведени от митническата територия на съюза и са поставени под режим износ, съгласно чл. 269 от Регламент (ЕС) 952/2013 г. на Европейския парламент и Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза, съответно с МД MRN 19BG005808AA604701 и N2 MRN 19BG005808AA604688.

При извършената проверка на представените документи е установено, че влекачите са на либийски гражданин и предвид обстоятелството, че между РБългария и Л. няма сключена двустранна или многостранна спогодба за международен автомобилен транспорт, са били изискани разрешителни за двустранен превоз. От страна на лицата, управляващи влекачите, не са представени процесните разрешителни.

Влекачите са паркирани на междинния паркинг между П. и кантарите на ГКПП кулата, в посока вход към Република България. Комплектът съпровождащи ги документи са задържани на трасе Изход на ГКПП К. на 15.03.2019г. до закупуването на двустранни български разрешителни за чуждестранни товарни автомобили. Създадени са чернови квитанции със съответните номера и дата от 15.03.2019г. Основанието за събиране на таксите се сочи чл. 27, ал.1 от З. и чл.99, ал.1 от Тарифа № 5 за таксите, които се събират в системата на МТИТС от 10.05.2000г.

По отношение на представения от жалбоподателя анекс от 22.03.2019г. за прекратяване на договора в кореспонденцията по преписката до [фирма] до 12.04.2019г. (л.17 по приложеното дело) е казано, че не променя фактическата обстановка към 15.03.2019г.

Съгласно приложена по преписката докладна записка рег.индекс 32 -204201/12.07.2019г., гл.митнически инспектор в ТД Югозападна по повод двата броя квитанции за двата броя влекачи, обработени на изход на 15 март 2019г., същите са извън зоната на зрителен и всякакъв друг контрол от страна на митническите служители, същите са в режим на чернова на изход, за тях се дължат такси за

разрешителни, тъй като няма предприети действия от собствениците се иска да бъде уведомен собственик или същите да бъдат преместени.

Според становището на ответната страна, дадено и в хода на административното производство, така и пред съда, предвид, че писмените доказателства са предадени по компетентност на ИА „Автомобилна администрация“ компетентния орган за освобождаване на процесните влекачи е ИА „Автомобилна администрация“.

В хода на съдебното е изискана информация от ИА „АА“, като от Регионална дирекция Автомобилна администрация-С., ОО „АА“, [населено място] е отговорено, че не съществува информация относно конкретния случай.

В случая спорът по делото е дали ответникът е компетентен по отношение на искането на жалбоподателя и дължи ли действия – фактически и правни във връзка с това искане.

От събраните докладни записки, протоколи и кореспонденция се установява, че са задържани документите на влекачите – регистрационни талони 2 бр., декларации 2 бр. и договор за покупко-продажба 2 бр. (докладна л.19 по делото, приемо-предавателен протокол №14/15.03.2019г., л.22 по делото). Задържането на документите е обусловено със възникналите задължения за разрешителни и до покупката им.

Няма данни самите влекачи да са задържани от митническите органи, а само изброените по горе документи. На практика обаче по този начин собственикът е лишен от възможността да ги управлява, ползва.

Както е посочено и в приложено по преписката експертно становище от началник отдел „ПН“ в ТД Югозападна, превозните средства, за които е възникнало задължение за заплащане на такса по Тарифа № 5 за таксите, които се събират в системата на МТИТС, не могат да бъдат задържани от митническите органи – на това основание, като няма данни да са наложени обезпечителни мерки във връзка със събиране на тези публични вземания, като няма акт за установяване на тези вземания, подлежащ на изпълнение, извън приложените квитанции чернови. Дължимостта на таксите, посочени в изброената кореспонденция и претендирани като дължими от митническите органи, не е предмет на настоящото производство. Следователно не се установява правно основание да се държат документите на влекачите и да не се връщат на собственика им, доколкото все още са у митническите органи.

Доколкото от дружеството [фирма], легитимиращо се като актуален собственик на влекачите с приложения анекс, е подало заявление за връщането им и същите не са изведени от митническата територия на Съюза, от митническите органи следва да бъде преразгледан митническият им режим, предвид и чл.272 от Регламент (ЕС) 952/2013 на ЕП и Съвета за създаване на МК.

Съобразявайки горното съдът намира, че жалбата е частично основателна. Неоснователна е в частта, в която митническият орган не се произнася по заявлението за фактическо връщане на влекачите, тъй като не се установява такова задържане и основателна в частта на непроизнасяне по връщане на документите на влекачите на собственика им и освобождаването им от съответния режим, под който са поставени, предвид и заявените обстоятелства – новият им собственик и това, че не са изведени от митническата територия на Съюза. В случай, че включително и задържаните документи на влекачите, са изпратени по компетентност на ИА „АА“, следва от страна на митническите органи да се препрати заявлението на жалбоподателя, по компетентност на този орган, на когото са предадени.

Делото като преписка следва да се върне на митническите органи в ТД Югозападна,

АМ за изрично произнасяне по молба-заявление вх.№ 32-276253/25.09.2019г. от [фирма] съобразно указанията в решението.

Предвид изхода на спора, насрещните претенции за разноси, като не се доказват такива за адвокатско възнаграждение и за държавна такса, сторени от жалбоподателя съдът не присъжда такива на страните. Тъй като не се установява внасяне на държавна такса от жалбоподателя по сметка на АССГ, следва да бъде осъден да ги внесе.

Предвид горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на директора на ТД Югозападна, АМ да се произнесе изрично и мотивирано по заявление молба-заявление вх.№ 32-276253/25.09.2019г. от [фирма], в частта касаеща връщането на задържаните документи на влекачите и ИЗПРАЩА делото като преписка на ТД Югозападна, АМ за изрично произнасяне по връщането на документите и митническият режим на влекачите, в 14 дневен срок от получаване на решението.

ОТХВЪРЛЯ жалбата, в останалата ѝ част, касаеща фактическо връщане на влекачите.

ОСЪЖДА [фирма] да внесе по сметка на АССГ държавна такса в размер на 50 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: